

DE DAMESZWEMCLUB

BARBARA ZITWER

De Dames- zwemclub

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel *The J.M. Barrie Ladies' Swimming Society*

Oorspronkelijke uitgever: Short Books

Vertaling: Nellie Keukelaar-van Rijsbergen

Omslagbeeld: mecob.org

Omslagontwerp: Studio mv

Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

© 2012 by Barbara J. Zitwer

© 2013 voor de Nederlandse taal: Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2013

ISBN 978-94-016-0068-2 / NUR 302

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Opgedragen aan mijn moeder, Edith,
de inspiratiebron voor dit verhaal.

‘Houden van zal een ontzettend groot avontuur zijn.’
J.M. Barrie, *Peter Pan*

1

Joey Rubin stopte met werken en keek op van haar tekentafel. Toen ze naar de ramen aan de achterkant van haar appartement liep, stak Tink, die in haar mand lag, haar kop omhoog, liet die weer zakken en sloot haar ogen. Door de achterraamen kon Joey de maan niet zien, maar een vlekkerig blauwgrijs licht bescheen alle omliggende gebouwen waardoor er diepe, dramatische schaduwen waren ontstaan.

Het was drie uur 's nachts en opeens was ze doodmoe. Ze beseftte ook dat verder werken aan de presentatie van morgen waarschijnlijk contraproductief zou zijn. Toen ze architectuur studeerde, had haar professor benadrukt dat het belangrijk was dit moment te herkennen, het moment waarop langer aan een project werken, meer nadenken en meer ideeën afbreuk konden doen aan een uitgewerkt concept. Joey liep door de kamer en bekeek haar werk: een grote aquarel van Stanway House, het historische Engelse pand dat haar bedrijf zou renoveren en zou omtoveren tot een hotel. Ze was tevreden over het resultaat, een mengeling van oud en nieuw die haar visie volmaakt weergaf. Glimlachend deed ze de lamp uit die aan haar tekentafel was geklemd.

Straatgeluiden hadden haar wakker gemaakt, een teken dat ze heel licht had geslapen. Ze keek op de wekker op haar nachtkastje – het was nog niet eens zes uur –, draaide haar kussen om en kroop weer onder de dekens.

Joey woonde al drieëndertig jaar op de bovenste etage van een appartementengebouw aan Lexington Avenue, in de Upper East Side van Manhattan. Het kwam zelden voor dat straatgeluiden, behalve dan langsrijdende sirenes, tot haar doordrongen. In juli

en augustus, wanneer het appartement opwarmde als een oven, draaiden de airconditioners in de raamkozijnen op volle kracht. Maar op warme voorjaarsavonden of als de koele herfstwinden nieuw leven in een vermoeide en verleppende stad bliezen, vond ze het prettig om de ramen open te zetten en op de brandtrap te stappen die zigzaggend langs de voorkant van het gebouw liep.

In de tijd dat ze bij haar ouders in dit appartement opgroeide, had ze er altijd van gedroomd dat te doen. Ze had hun gesmeekt om samen met haar beste vriendin Sarah, die op de vierde etage woonde, buiten te mogen slapen. Joey stelde zich voor dat ze bij de familie Rubin, bij het raam aan de voorkant, kussens en dekens naar buiten sleepten en onder de onzichtbare sterren gingen liggen. Ze zouden er niet vanaf vallen! Ze konden een stoel op het gat naar de bovenste trede van de trap zetten, zodat ze in hun slaap niet naar beneden zouden rollen. Maar Joeys ouders wilden het niet hebben, hoe oud Sarah en zij ook werden of hoe hard ze ook smeekten.

Vijftien jaar geleden, op de dag dat Joeys vader met zijn kersverse vrouw naar Florida was vertrokken en het appartement officieel van haar was geworden, was Joey 's avonds op de brandtrap geklauterd met een fles champagne die over was van de trouwerij. Ze wist eigenlijk niet wat ze vierde. Haar vader had haar de eigendomsakte en de reservesleutels gegeven alsof het weinig voorstelde. Op dat moment had ze geweten dat haar vader en Amy niet terug zouden komen, en mocht dat ooit toch gebeuren, dan zouden ze niet hiernaartoe komen. De eerste dagen had ze het gevoel dat het appartement te groot voor haar was. Veel meubels waren al onderweg naar Myrtle Beach en de meeste dingen die over waren, wilde ze zo gauw mogelijk wegdoen. Maar het appartement was van haar.

Toen een uur later de wekker ging, veerde Joey als door een wesp gestoken op. Ze trok haar kimono aan en ging naar de keuken.

Gewoonlijk lukte het Joey wel om haar zenuwen voor een vergadering de baas te blijven, zeker wanneer de eindverantwoordelijkheid voor het al dan niet slagen van de presentatie, zoals vandaag, bij iemand anders lag. En ze had zich goed voorbereid. Terwijl ze haar gebruikelijke ontbijt voor een werkdag klaar maakte – vezelrijke cornflakes met bosbessen en magere melk – voelde ze de spanning toenemen.

Onrust en nog iets anders... Eerlijk gezegd was Joey jaloers dat Dave Wilson, haar baas, en niet zijzelf, in Engeland in het huis zou gaan wonen en toezicht zou houden op de werkzaamheden. Dit project lag haar na aan het hart. In Stanway House had J.M. Barrie delen van *Peter Pan*, haar lievelingsboek, geschreven en in een poging bij de renovatie de historische context te behouden, was ze maanden bezig geweest met ontwerpen en tekenen. Ze wist maar al te goed dat Dave hoogstwaarschijnlijk met de eer zou gaan strijken.

Joey werkte nu zeven jaar bij de Apex Group en het kwam bij haar op dat haar algemene beroepsstrategie – beter zijn dan de anderen en uiteindelijk zullen mensen dat beseffen – niet meer effectief leek. Iedereen die haar werk kende, wist dat ze materiaal kennis had, de maximale belasting van dragende constructies kon berekenen en als geen ander onberispelijke specificaties kon opstellen. Haar collega's vochten om haar in hun team te hebben, want het was alom bekend – al werd dit nooit openlijk erkend – dat Joey harder en langer werkte dan wie dan ook. Toch kwam ze niet in aanmerking voor promotie of salarisverhoging. Ze was het eeuwige bruidsmisje dat telkens een andere stralende bruid moest bijstaan. Of, als het om haar werk ging, een grijnzende bruidegom.

Wat het nog erger maakte, was dat Alex Wilder vandaag bij de vergadering aanwezig zou zijn. Ze was hem tegengekomen toen ze vrijdagavond het kantoor uit liep, en in het weekend had ze vaker dan haar lief was op de blauwe plek van deze ver-

velende ontwikkeling geduwd. Waarom kwam hij erbij zitten? Hij had niets met de restauratie van Stanway House te maken. Had hij niet genoeg aan zijn hoofd nu die wijkvereniging voor problemen zorgde bij de nieuwbouw in Canal Street? Waarom stak hij zijn neus in internationale zaken als ze alleen al in New York zestien projecten hadden lopen die in verschillende fases van ontwikkeling waren en waarvan hij bij zeven projecten de hoofdarchitect was?

Een half jaar geleden zou Alex niet in de buurt van de verga-derruimte zijn gekomen waar Joey een presentatie gaf uit angst de roddels aan te wakkeren die toch al rondgingen. Nadat ze er een jaar in waren geslaagd hun relatie geheim te houden, waren ze door een van de secretaresses, een beruchte bemoeial, gezien terwijl ze in een restaurant in het Meatpacking District zaten te eten. Een maand lang, voordat hij de relatie plotseling en met een flutsmoes verbrak, zag Joey nieuwsgierigheid en achterdocht in de ogen van haar collega's. Daar was ze nu in elk geval van af.

Joey wierp een blik op Tink, die net de laatste hap van haar eigen ontbijt opat, en vroeg zich voor de zoveelste keer af welke hondenrassen hadden bijgedragen aan het DNA van haar huisdier. Tink was lief, ongeduldig en dol op graven. Haar oorlel-len klaptten halverwege om. Haar poten leken te kort voor haar romp. Haar staart krulde prachtig omhoog als het blad van een acanthus.

Tink keek op en kefte even.

'Zo meteen.'

Joey schonk koffie in een meeneembeker, liep terug naar haar slaapkamer en trok een yogabroek en een jack aan. In de gang haalde ze Tinks riem van het haakje bij de deur.

Het was ijskoud toen ze naar buiten stapte, veel kouder dan het de afgelopen dagen was geweest. Zoals altijd bepaalde Tink de route en ze trok Joey mee naar de hoek van 5th Avenue, waar vrachtwagens doelloos bij de ingang van de Neue Galerie ston-

den. Ze had de tentoonstelling over Weense kunst en stijl van rond de eeuwwisseling al drie keer bezocht, had gedraald bij de portretten van Klimt en Kokoschka, maar was alle keren geëindigd op de tweede verdieping om een van haar idolen te eren, de Oostenrijkse architect Otto Wagner. Wanneer ze de foto's van zijn gebouwen en de bijbehorende bouwtekeningen bestudeerde, hoopte ze dat ze ooit de kans zou krijgen om een gebouw te ontwerpen dat bouwtechnisch zo streng was en tegelijk zo speels oogde als Wagners Majolica Haus.

Tink verzette zich toen Joey East 84th Street wilde inslaan. Tink wilde naar Central Park en gooide haar volle gewicht, bijna vijftien kilo, in de strijd om haar baasje die kant op te trekken. Maar Joey had vanochtend geen tijd voor een lange wandeling. Tink zou genoeg moeten nemen met een blokje om van vier of vijf straten.

Toen ze langs de elegante herenhuizen liepen die aan weerszijden van de straat stonden, dacht Joey aan bekenden van haar die daar woonden of hadden gewoond: mevrouw Phelps, een vriendin van haar moeder, die altijd naar sigaretten en dure parfum rook en wekelijks, zonder ooit over te slaan, bij haar moeder op bezoek kwam toen die ziek was. Ze bracht altijd gebak of bloemen mee en omhelsde Joey te stevig als ze wegging.

Iets verderop in de straat was het appartement waar Joey drie jaar lang eens per week pianoles had gehad van een Hongaarse vrouw die Frída Szabó heette. Madam Szabó – ze stond erop dat ze zo werd genoemd – vertelde haar elke week dat ze ooit een pianoconcert van Mozart had gegeven met de wereldberoemde dirigent János Sándor. Joey had een gruwelijke hekel aan die lessen. Het appartement was warm en het rook er muf, naar gerechten die ze thuis nooit aten. Joey had weinig belangstelling voor de piano en had altijd het idee dat madam Szabó zich te goed voelde om les te geven aan boos kijkende, luie middelbare scholieren. De les duurde een half uur en een groot deel van die

tijd was de vrouw op Joey aan het foeteren omdat ze thuis niet genoeg had gestudeerd. Toen dit geen waarneembaar effect bleek te hebben, zei ze uiteindelijk tegen Joeys ouders dat de lessen geldverspilling waren. Joey was dolblij.

Een uur later was ze thuis. Joey wierp een laatste blik in de manshoge spiegel. Het kon ermee door. Nee, ze zag er goed uit! Moe misschien, en wat bleek. Het mantelpakje zat haar echter als gegoten en de Fendi-laarzen gaven haar zelfvertrouwen een oppepper. Ze deed ze uit en stopte ze in haar schoudertas. Ze zou ze weer aandoen nadat ze de modder en viezigheid van haar wandeling door de stad ervanaf had geveegd.

Tink schonk haar een zielige blik, wat ze altijd deed als haar baasje op het punt stond haar alleen thuis achter te laten, maar Joey had nu geen tijd om daarbij stil te staan. Over precies een uur zou ze met Dave in de vergaderruimte staan en een presentatie geven voor een stuk of tien mensen die het lot van haar carrière in handen hadden.